

βαίως, ὡς τὰ πράγματα ἀποδεικνύουσιν, ἡ Τοπαρχία ἐξέφυγε τῶν χειρῶν Του, οὐδ' ἔχως ὑπάρχοντος ἐν Ρωμουλία τῆς τουρκικῆς ἐπικυριαρχίας πανταχόθεν ἀποδιωκομένης. Ὡς καὶ αὐτὰ τὰ στρατιωτικὰ σώματα δὲν ἔχουσι σημαίας, διότι δέον νὰ φέρωσιν αὐταὶ τὴν ἡμισελήνον.

Ὁ Ὄργανικός νόμος ἐν ταῖς σπουδαιόταταις καταπατεῖται, μόνον δὲ διὰ τὸν τύπον φυλάσσονται τύποι τινὲς ἀσημαντοί. Ἡ Διοίκησις πᾶσα εὐρίσκεται εἰς χεῖρας βουλγάρων, ἐκτὸς ἐλαχίστων τινῶν ἐξαιρέσεων.

Ληγούσης μετ' ὀλίγον τῆς πενταετίας τοῦ Γενικοῦ Διοικητοῦ, σπουδαῖαι, λέγεται, θὰ διαδραματισθῶσιν ἐν τῇ Τοπαρχικῇ Συνελεύσει σκηναί, διεδόθη μάλιστα καὶ ἐγράφη ἐν ταῖς βουλγαρικαῖς ἐφημερίσι τῆς πόλεως μας ὅτι θὰ προκληθῆ ψῆφος δυσπιστίας ἐναντίον του. Οἱ συντηρητικοὶ λεγόμενοι, οἱ ριζοσπάσται, οἱ ἐνωτικοί, διότι ἔχουσι ἀπὸ ὅλους, εἰσὶ σφόδρα ἐξωρισμένοι ἐναντίον του, προχθὲς δὲ τὸ δημοσιογραφικὸν ὄργανον αὐτῶν ἡ «Σαεδηνένιεν» — Ἐνωσις — ἀπεκάλεε αὐτὸν *Πειναλέον Φαταριώτην*.

Ἡ χθεσινὴ παράταξις τοῦ στρατοῦ τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμουλίας μοι παρέσχε τὴν ἀφορμὴν νὰ ἐκτιμῶ τὰ προσόντα αὐτοῦ. Διακρίνεται ἐπὶ εὐσταθεῖ παραστήματι, διέπεται ὑπὸ αὐστηρᾶς πειθαρχίας, εἶναι καλῶς καὶ καθαρῶς ἐνδεδυμένοι, οἱ ἀνώτεροι αὐτοῦ ἀξιωματικοὶ εἰσὶ ρῶσοι καὶ τὰ προστάγματα δίδονται εἰς ρωσικὴν γλῶσσαν. Οἱ ἀξιωματικοὶ ἀπὸ τοῦ λοχαγοῦ καὶ κατωτέρω εἰσὶ ἐγγώριοι. μεταξὺ δὲ τῶν χθὲς παραστάντων εἰς ὑπολοχαγὸς εἶναι Τούρκος, διακριθεὶς κατὰ τὴν δραπέτευσιν φυλακισμένω.

Οἱ ἔχοντες χθὲς τὸ πρόσταγμα ἦσαν οἱ λοχαγοὶ Ἰακωβόσκυ καὶ Νικολάϊεφ ὁ Α'. Ὑπαρχόντων τριῶν Νικολάϊεφ ἐν τῷ στρατῷ τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμουλίας, ἐδόθη αὐτοῖς πρὸς διάκρισιν ὁ τίτλος τοῦ Α', Β' καὶ Γ'.

Σήμερον, ἐκλογῆς γενομένης τοῦ προέδρου τῆς Βουλῆς, ἐξελέγη ὁ Κ. Στράνσκης, ἀνήκων εἰς τὴν μερίδα τῶν φι-

λελευθέρων, τῶν ὑποστηρίζοντων δηλαδὴ τὸν πρίγκηπα Βογορόδιην.

Ἐν τῇ προσεχεῖ μου θέλω παρᾶσχει ἡμῖν εἰκόνα γενικωτέραν τῆς τοπαρχίας καὶ περὶ τῆς θέσεως τῶν Ἑλλήνων ἐν αὐτῇ.

ΚΥΝΗΓΙ ΕΝ ΣΥΡΑΙ

(ΤΟΥ ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Ἡ Σύρα. — Ἡ μανία τῆς. — Τότε, τώρα. — Παιδιά, ῥίσα γυναῖκες φνεύουσαι. — Ἡ τύχη τῶν Μαυρουδήδων. — Αἱ τρεῖς φάσεις. — Οἱ τετράποδες συμπολιταί μου. — Τοπογραφικαὶ σημειώσεις. — Σοβαρίται. — Ἡ πανήγυρις. — Κυνηγοὶ μονόφθαλμοι. — Συνπτικὴ διαδικασία. — *Huter's club*. — Κυνήγιον ἀκαδημαϊκόν. — Ὁ Γιακουμος. — Λεῖα φεύγουσα. — Ἀθάνατε Δογκιώττε! — Μένει πάλιν μόνος...

Ὀλίγα ἔτη πρότερον τὸ κυνήγι ἐν Σύρῃ ἦτο ὡς ἂν ἐλεγες αἰ ταυρομαχίαι ἐν Μαδρίτῃ, αἱ ἀποκρέω ἐν Ἑνετίᾳ. Ἡ παραβολὴ εἶναι ἀληθῶς ὀλίγον ὑπερβολικὴ· ἀλλὰ τὸ πάθος τὸ τῶσον ἀκέρεστον, τὴν μανίαν τὴν τόσον πάνδημον τῶν Συριανῶν εἰς τὸ κυνήγιον μόνον εἰς τὰς δύο αὐτὰς καταπληκτικὰς παραφροσύνας τοῦ ἀνθρώπου εὐρίσκω. Ὅπως ἐπὶ τῇ προσεγγίσει τῶν αἱματηρῶν ἀπολαύσεων τοῦ λαοῦ τοῦ φέροντος ἐν ταῖς φλεβῖν αὐτοῦ τὸ αἷμα τοῦ πολίτου τοῦ *forum*, καθὼς ἐπὶ τῇ ἀναπετάσει τῶν ὀργίων τοῦ μακαρονοπάγου ἀμφιβίου τῆς Ἀδριατικῆς, ὅλος ὁ κόσμος ἐκεῖ ἐκβαχχεύεται καὶ εἶναι ἀγνώριστος πλέον.

Οὕτω εἰς τὴν ἐποχὴν ταύτην—τότε—ἡ Σύρος δὲν ἦτο ἡ Σύρος, ὁ ἐν τῷ μέσῳ τῶν Κυκλάδων φαλακρὸς βράχος ὁ ζῶν χωρὶς ὕδατος, χωρὶς ψυχογόνου, ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ τοῦ ὀπίου μόνον φορτωτικαὶ καὶ τιμολόγια περυγίζουσι καὶ ἐπὶ τοῦ ὀπίου ὁ βίος, ἀποτασσόμενος πάσῃ φαντασίᾳ, ἀνελίσ-

— Ἀλλὰ, ἀγαπητή μου, δὲν ζητᾷ ἄλλο καλλίτερο ἀπὸ τοῦ νὰ δεχθῶ, ἀπήντησεν ἡ μαρκησία μειδιῶσα. . .

Καὶ στρεφομένη πρὸς τὸν ὑπρέτην, ὅστις ἐπερίμενον ἀκίνητος :

— Παρακαλέσατε τὸν κύριον καὶ τὴν δεσποινίδα Δελβράϋ νὰ λάβουν τὸν κόπον νὰ ἔλθωσιν ἕως ἐδῶ.

Ἡκολούθησε στιγμὴ σιωπῆς, ἔπειτα ἡ θύρα τῆς αἰθούσης ἠνοιχθῆ καὶ ὁ Φίλιππος, σονοδευόμενος ἀπὸ τὴν Σωσάνην, ἐπεφάνη ἐπὶ τῆς κλίμακος. Ἀκτίς ἡλίου ἐχρῆσιζε τὸ μελαχροινὸν καὶ ἀρρενωπὸν πρόσωπόν του.

Παρουσιάζετο ἐν ὄλῃ του τῇ ζωηρότητι, ἥσυχος καὶ αὐστηρός. Σφιγμένους ἐντὸς μακρᾶς μαύρης ρεδιγκότας, ἐφαίνετο ὑψηλότερος, ἀφ' ὅ,τι ἦτο πραγματικῶς. Ἡ ἀδελφή του φοροῦσα ἀπλούστατον ἐκ βαθυκυάνου κασμιρίου φόρεμα, ἐστηρίζετο δειλῶς ἐπὶ τοῦ βραχιονός του, μετ' ἄνθρωπον ἐκφράζον συγκίνησιν, ἀνήσυχος καὶ ἐν τούτοις σταθερὰ, προσκαλοῦσα ἐπὶ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς τὸ βλέμμα τῶν μεγάλων τῆς ὀφθαλμῶν, ὡς διὰ νὰ τὸν ἐνθαρρύνῃ.

Ἡ μαρκησία ἐσηκώθη διὰ νὰ προῦπαντήσῃ τοὺς ἐπισκέπτας.

Ὁ Φίλιππος μετ' ὀλίγον σεβασμὸν, προσέκλινεν ἐνώπιόν τῆς, τραυλίζων διακεκομμένας λέξεις, ἡ σύγχυσις τῶν ὀπίων ἔφερον ἐν μειδιάματι ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς μεγάλης κυρίας. Ἐπειτα, θέλουσα νὰ θέσῃ τέρμα εἰς τὴν στενοχωρίαν τοῦ νέου, γὰμβάνουσα ἐπιχαρτικῶς τὴν χεῖρα τῆς Σωσάννας.

— Πέτε ἴστον ἀδελφὸ σας, παιδί μου, τὸ καλῶς ὠρισε, εἶπεν ἡ κυρία Μπωλιέ.

Ὁ Φίλιππος ἰνύψωσε τὸ κεκλιμένον μέτωπόν του καὶ μετ' ἔκφρασιν βαθείας εὐγνωμοσύνης.

— Δὲν ξεύρω πῶς νὰ σᾶς εὐχαριστήσω, κυρία μαρκησία, εἶπεν, διὰ τὴν εὐμενῆ ὑποδοχὴν, τὴν ὁποίαν κάμνετε εἰς τὴν ἀδελφὴν μου. Εἶναι παιδί, τὸ ὁποῖον ἐμεγάλωσε πλησίον μου, χωρὶς τὰς περιποιήσεις τῆς μητρὸς τῆς. Ἐχει ἀνάγκην μαθημάτων καὶ συμβουλῶν. Καὶ δὲν θὰ ἔμπορῶσε νὰ εὖρη καλλιτέρας παρὰ πλησίον σας, ἐὰν λάβητε τὴν καλωσύνην νὰ ἐνδιαφερθῆτε δι' αὐτήν.

Ἡ κυρία Μπωλιέ, παρετήρησε προσεκτικώτερα τὴν Σωσάνναν καὶ ἡ ἀφελὴς καὶ γλυκεῖα χάρις τῆς νεαρᾶς κόρης τὴν συνεκίνησε.

— Ἐλάτε νὰ σᾶς φιλήσω, ἀγαπητή μου.

Καὶ θίγουσα διὰ τῶν χειλέων τῆς τὴν ξανθὴν τῆς Σωσάννας κόμην.

(ἀκολουθεῖ)

σεται μονοτονώτερον τῶν λωρίων τῶν ἀτμομύλων του. Μόλις οἱ πρόδρομοι χιόνων φθινοπωρινοὶ ἀνεμοὶ ἐδίωκον ἀπὸ τοῦ βορρᾶ τὰ νεφελόπορα βασίλεια, καὶ εὐθὺς ἀμέσως ἐδῶ ἀνθροπι, ἰδέαι, πράγματα μετεβάλλοντο· ἀνοιξὶς ἐτελεῖτο ἐν πάσῃ καρδίᾳ. "Ἐπειτα μὲ τὴν πρώτην ἐμφάνισιν τῶν τρυγῶνων ὁ πολιοῦχος θεὸς τῆς ἀπεχώρει μεμψιμοιρῶν καὶ φορτωμένους ταῖς μερίμναις του νὰ κοιμηθῇ ἐπὶ τῶν πλαστίγγων του· καὶ τέλος μὲ τοὺς ὄρνυγας ἢ Σῦρος ἐφρενητῖα· καὶ αἱ χεῖρες ὄλαι, οἱ πόδες ὄλοι, οἱ ὦμοι, αἱ γλῶσσαι ὄλαι, αἱ φρένες, πάντα τὰ προωρισμένα εἰς τὸν πεζὸν αἶνον καὶ τὴν λατρείαν τοῦ ταραχοποιοῦ αὐτοῦ θεοῦ, ἀκόμη οἱ χωροφυλάκες μας, οἱ τετράποδες τρουβαδοῦροί μας: — καὶ τοῦτο διότι:

"Ὅταν διαβάζω «οἱ τρουβαδοῦροί μας»
πηγαίνει ὁ νοῦς μου εἰς τὸ γαϊδούρι μας.

"Ὅλα τέλος ἐπύρεσσον ἐφλέγμαῖνον, οἰστρηλατοῦντα, ἐκινούντο ἀκατάβλητα ὑπὲρ τοῦ κυνηγίου, ὅπερ μετὰ τῆς ἀλιείας εἶναι αἱ δύο ποιητικώτεροι ἀπολαύσεις, δωρήματα, ἀμφότερα τῶν ἄνω καὶ κάτω γλαυκῶν ἀβύσσων.

Ἄλλὰ καὶ τώρα, μεθ' ὅλας τὰς κρίσεις καὶ δυσφορίας αἱ ὁποῖαι ἐπάλληλοι ἐπέσηψαν ἐπὶ τοῦ τόπου τούτου, αἱ λεγεῶνες τῶν μανιακῶν μας εἶναι ἀκόμη ἀπειράριθμοι, εἰς τὴν μετ' ἀγωνίας ἀναμενομένην πάντοτε ἐποχὴν αὐτὴν ἔρχονται ἡμέραι καθ' ἃς πάλιν ἡ ὄψις ὄλων τῶν ἀγαθῶν θνητῶν του εἶναι εἰς διαθέσεις προσδοκιῶν τρυφερωτέρων ἐκείνων, τὰς ὁποίας κέλῃται νὰ πραγματοποιήσῃ ὁ πολυπράγμων Ἑρμῆς.

"Ἡ κυνηγομανία μὲ ἄλλας λέξεις εἶνε ἀκόμη μανία καὶ θὰ ἦνε αἰώνως, ἀφ' οὗ διεμόρφωσε πλέον ἴδια ἦθη, ἔχει τοπικὴν χροιάν, ἰδίαν φυσιογνωμίαν. Τότε συνήντας μᾶλλον κυνηγὸν ἢ ἄνθρωπον· ἀλλὰ καὶ τώρα μὲ οἴκτου ἀπεριγράπτου βλέμμα θὰ ἀναμετρήσῃ πᾶς Συριανός, ὃν τυχόν θὰ ἐρωτήσῃ ἂν ἀγαπᾷ τὸ ἐντρυφήμα του. Δὲν ὑπάρχει πτυχὴ ἐδάφους ἐδῶ, ὕψωμα, ρευματιὰ, φάραγξ, θέσις, πέτρα, φρύγανον ἀκόμη μὴ ἠριθμημένα καὶ ὑπὸ παιδιῶν· καὶ εἰς ἀντιπροσώπους δὲ τοῦ τρυφεροῦ μας φύλου κυνηγούς μὲ τὴν ἀποσκευὴν πλήρη, ὧν μίζ τάσσεται μεταξὺ τῶν ἀρίστων, — καὶ εἰς ὅλα τὰ εὐαγῆ ράσα τῶν αἰδεσιμωτάτων τῶν παρεκκλησιῶν μας δὲν εἶνε ἄγνωστα τὰ εὐνοούμενα ὑπὸ τῶν ὀρνυγῶν βουναῖ, ὁ Κσιός, ἡ Ἀδριαίς, ὁ Τοῦρλος. Παντοῦ ἄλλοθι οἱ Μαυροδῆδες, ὄλοι οἱ ἔχοντες εἰς αἰθεροστραφῆ τὴν συμπάθειαν ὡς ἐκεῖνοι οἱ ἀθεόφοβοι, οἱ βλέποντες αἱματηρὰν ἀντανάκλασιν καὶ ἐν τῇ ἀπολαύσει ταύτῃ, παντοῦ ἄλλοθι θὰ ἐφωνάσκουν ἐλευθέρως· ἐδῶ, — πιστεύσατε, — θὰ ἐδέοντο καὶ διὰ πρώτης εὐκαιρίας θὰ ἐτίθεντο ὑπὸ τὴν φιλάνθρωπον ἐπιτήρησιν τῆς φρενοκόμου γείτονος μας Παναγίας.

Φαντασθῆτε τώρα τὴν δραματικὴν ἀπογοήτευσιν ἣν προξενούσιν εἰς τοὺς κυνηγούς μας ἡμέραι ὀλιγόπτηνοι. Ὁ ἀπελπισμός δὲν ἐπικάθηται ποτὲ στηγερώτερος ἐπὶ ἀνθρωπίνης μορφῆς. Ὁ λυπηρὸς παραλληλισμὸς ἡμέρας ὀρτιγοδριθοῦς παρελθούσης καὶ πρώϊας ὅλως πτωχῆς τοῖς ἀφαιρεῖ αὐτόχρημα τὴν ζωὴν. Τί ἂν ἔχουσι τὴν μανίαν, ἀφοῦ ὁ σκύλος ἀκολουθεῖ, ἀντὶ νὰ παραπορεύηται, ἰχνηλατῶν. Τί ἂν ἔχουσι τὴν τέχνην, ἀφοῦ κορυδαλοὶ μόνον διασχίζουσι τὸ διάστημα καὶ κατὰ βλακώδους μόνον κεφαλῆς ἔχουσι νὰ ἐκκενώσωσι τὸ ὄπλον των. Μία τρυγὸν, δύο ὄρνυγες, ἔστω, εἶνε ἱκαναὶ νὰ κορρῶσωσι τὸ πάθος των; Ὅλοι τότε ἄνθρωποι εἶνε καὶ δὲν εἶνε. Ἄλλὰ φαντασθῆτε καὶ τὴν χαρὰν εὐθὺς ὡς ἐπιπνεύσῃ

ὁ πνηνοφόρος διὰ τὴν Σῦρον Γρέγος. Διθύραμβος ἢ θούριον ὑπεκκαίουσι ποτὲ τὸν ἐνθουσιασμὸν μαχητῶν τόσον, ὅσον ἢ μαλακῆ καὶ δευμαλέα τοῦ ἀνέμου τούτου πνοῆ τὸν ἐνθουσιασμὸν τῶν κυνηγῶν μας; Παιδῶν εἰς τὸ ὁποῖον δίδουσι ὅ,τι ἐπόθησε καὶ τοςάκις μέχρι τῶν χειρῶν του ἔφερον καὶ τοςάκις ἀπέσυραν δὲν ἀγαλλιᾷ ὑφ' ὀπόσης οὗτοι χαρᾶς. Καὶ ἀκόμη δὲν σᾶς εἶπα παρὰ διὰ τὰς ἡμέρας, καθ' ἃς ἔχει κυνήγι μόνον. Τί νὰ σᾶς εἶπω λοιπὸν διὰ τὰς σπανίας καὶ ἀληθμονήτους ἐκείνας, τὰς καλουμένας τσορνάτας, καθ' ἃς οἱ ὄρνυγες εἶνε πλειότεροι τῶν φρυγάνων καὶ αἱ τρυγόνες πλησμονοῦσι;

Τότε κοχλάζει τὸ αἷμα, ἀποφασίζονται κυνηγετικαὶ ἐκδρομαὶ παντοῦ, ἡ ὑποταγὴ ἀποσύρει τὴν βαρεῖαν τῆς χεῖρα ἀπὸ παντὸς τραχήλου, γίνονται διολισθήσεις λαθραῖαι παιδιῶν ἐκ τῶν σχολείων, ἐκ τῶν οἴκων, ἀνδρῶν ἐκ τῆς ἀγκάλης τοῦ ἡμίσεως των, ἐκ τῶν καταστημάτων, ἐκ τῶν ἐργαστηρίων, τρίβεται λεπτότερον ἀλεύρου τὸ χῶμα τῶν ἀμαξιτῶν ὁδῶν καὶ τρίζουσι νυκτὸς καὶ ἡμέρας τὰ μονοπάτια. Τότε, ὦ γενεὰ καὶ σὺ τῶν καλλικελάδων τετραπόδων συμπολιτῶν μου, μάτην καὶ σὺ ταλαίπωρος, ἀντιτάσσεις τὴν πολυμήνητον ὑπομονὴν σου. Κἀθιδήρως, αἰμοσταγῆς, μάτην χαλᾶς ἰκετικῶς τὰ ὄτα καὶ ποτινάσαι, μάτην διὰ τὸν ὀγκηθμόν σου τὸν Οηγκῶ τὸν ἱερογλύφον ὑμνητὴν σου καλεῖς! Οὐδ' αὐτὸς, οὐδὲ ὁ Ἀπουλῆϊος, οὐδὲ ὁ Γκουεράτσης ἂν σὲ ἴδωσι τότε, θ' ἀναγνωρίσωσιν ἐν σοὶ τὸν σοφόν των, τὸν σχολαστικόν των, τὸν δικηγόρον των. Μὲ αἷμα τότε καὶ μὲ φλόγα μόνον διεκτραγωδοῦνται τὰ βᾶσανά σου!

Τὰ πτηνὰ τῆς ἐποχῆς ταύτης μεταναστατεύοντα πρὸς τὰ θερμὰ κλίματα καθίπτανται πάντοτε ἐπὶ τῶν ἐστραμμένων πρὸς τὸ σημεῖον τοῦτο πλευρῶν τῶν νήσων, καὶ οὐχὶ μακρὰν τῆς θαλάσσης ἔτοιμα ν' ἀποπτῶσιν εὐθὺς ὡς ἐξημερώσῃ καὶ ἐὰν ἐπιτρέψωσι τοῦτο οἱ κυνηγοί. Τὰ νοτιοδυτικὰ τῆς νήσου μας βουναῖ εἶναι τὰ εὐνοούμενα ὑπὸ τῶν τρυφερῶν μεταναστατῶν εἰς τὰ πεδία τοῦ πολέμου. Τὸ μέρος τοῦτο τῆς νήσου πετρῶδες καὶ αὐτὸ τὴν ὕψην, χωρὶς νὰ διακόπη οὐδὲν τὴν μονότονον ἐξέλιξιν τῶν γραμμῶν του, φαίνεται βεβουσισμένον ἐν ὄνειροπόλῳ ἀπαθείᾳ. Οὐτε ἀμείδιτον, οὐτε χαρωπὸν, ἐκτὸς ὅπου κρασπεδοῦται ὑπὸ τῶν βαμβακαῶδων τῆς θαλάσσης ἀφρῶν, ἀπαρτιζόμενον δὲ ὑπὸ λοφίσκων καταδεδικασμένων εἰς τὴν δίψαν, ὅχι ὅμως καὶ εἰς τὴν σκιάν τῆς ἀνωκυμίας χάριν μόνον καὶ μόνον εἰς τὴν μανίαν μας, δέχεται τὰς θωπέας τοῦ ἡλίου ἀπαθῶς ὡς γραῖα κατηφανισμένη τὰ κάλλη τὴν περὶ αὐτὴν χαρὰν, καὶ εἶναι ἀσυγκίνητον εἰς τὰς περιπτύξεις εἰς τὰς φρικιάσεις τοῦ οὐρανοῦ. Φαῦνός τις ἐδῶ θὰ ἡσφυκτῖα, νύμφη τις δὲ, καὶ μὴ καλλιπλόκαμος ἀκόμη, κατακέφαλα θὰ ἐρρίπτετο εἰς τὴν θάλασσαν.

Ἄλλὰ οἱ ὄρνυγες καὶ αἱ τρυγόνες ἔρχονται καὶ παρέρχονται τὰ βουναῖ ταῦτα, ἐὰν δὲν πέσωσι νεκρὰ ἐπ' αὐτῶν, σχεδὸν αὐθημερόν. Ἄλλα ὅμως πτηνὰ, οἱ μιανωδέστεροι τῶν κυνηγῶν μας, ἐδῶ πηγνύουσι τὴν φωλεάν των καθ' ὅλην τὴν ἐποχὴν αὐτὴν, ἐρχόμενοι πρὸ τῆς μεταναστεύσεως αὐτῶν καὶ φεύγοντες πάντοτε μετ' αὐτὴν. Αἱ φωλεαὶ των αὐτὰ ἐσπαρμένοι ἐκεῖ εἶνε θημωνία καλαμοστεγεῖς. ἔχουσαι μακρόθεν τὴν ὄψιν μελανοφαίου βράχου, ἐγγὺς δὲ οὔσαι αὐτόχρημα στιβάδες πετρῶν ὠρθωμένα ἐν εἶδει τοίχων, μεταξὺ τῶν ὁποίων κυκλοφορεῖ ἑλληνικώτατα ὁ ἀήρ. Τραπέζια ἐν αὐταῖς, καθίσματα, καθρέπτες, σάρωθρον ἀκόμη εἶνε πολυτέλεια ἀσυγχώρητος, πολὺ ὑποβιβάζουσα τὴν ἀξίαν τοῦ ἔχοντος

τοιαύτα. Πλὴν τῆς κυνηγετικῆς ἀποσκευῆς, ἥτις διπλῆ πολ-
λάκις ἤρτηται ἀπὸ τοῦ τοίχου, δεκάς πετρῶν ἐκπληρουσῶν
χρέη καθισμάτων, μία πηλίνη χύτρα, ἄλλη μία ὑδρία εἰς τὴν
γωνίαν καὶ τὰ ἀπαραίτητα *ράντζα*, ἰδοὺ τὰ μόνα ἐπιπλα
μεταξὺ τῶν ὁποίων εἰς καὶ δύο πολλάκις στυλοὶ ἀσθμαίνου-
σι μὲ τὴν γλῶσσαν ἠρμαμένην καὶ ἀνατείνουσιν ὧτα καὶ
βλέμματα ὁσάκις ἡ θροήση ἢ τρίξη ἐρπετόν τι.

Καὶ ὅμως ἐντὸς τῶν τρωγλῶν αὐτῶν δύσκολοι πολλοὶ ἀ-
φορήτως ἐν τῇ πόλει ἀνθρωπῶν θεωροῦσιν ἑαυτοὺς ἀληθεῖς
συβαρίτας, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τινες φίλοι μου, οἵτινες
διὰ τὸ μὲ προχειρίζωσιν εἰς κυνηγὸν ὡς ἔπρεπε ἔκριναν ἀναγ-
καίνον τὸ μὲ κρατήσωσι τὸ κοιμηθῶ ἐν τῇ θυμωνίᾳ των καὶ
οἵτινες ἐνῶ ἐψήνοντο αἱ τρυγόνες καὶ ἐνῶ ὀπίσω τοῦ εὐώδους
καπνοῦ των, ὡς ὁ Ἐρμῆς ὀπισθεν τῆς νεφέλης του, ἀνήγ-
γελον αὐτοῖς τὰ τῆς πόλεως, καὶ ἐνῶ ἐδειπνοῦμεν καὶ ἀκό-
μη ἐνῶ κατεκλίνθημεν, δὲν ἐπκύνοντο τὸ μοὶ ἐκθειάζουσι τὰ
θέλητρα τῆς ζωῆς των, ὡς δὲν ἐπαύοντο ἐναλλάξ τὸ πηδῶ-
σιν εἰς τὴν ἀπύλωτον θύραν καὶ ἐκεῖ διαγραφόμενοι ὡς ἐντὸς
μαργαριτοφαίου πλαισίου τὸ παρατηρῶσιν ἂν ὁ ἄνεμος πα-
ρεῖχε σημεῖα εὐνοϊκά.

Πόσον, ὦ φύσις, δεικνύσαι φιλοστοργότερα πρὸς τ' ἀπαρ-
νηθέντα σε τέκνα! Τὸ νευρόσπαστον ἐγγὺς σου γίνεται πάλιν
ἄνθρωπος, τὰ πάθη του φλέγοντα ἀναλύονται διὰ τὸ ἀ-
ναδοθῶσιν ἄλλα δροσερὰ καὶ ῥόδινα, ῥάκος ἢ προσωπικότης
ἐξαπολύεται εἰς τὸν ἄνεμον, ὄλαι αἱ ἀδυναμίαι ὄλαι αἱ δυνά-
μεις γίνονται ἐγγὺς σου ἀρμονία, καὶ εἶνε ἄσμα καὶ αὐτὴ ἡ
φωνὴ τοῦ ἀνθρώπου, βλέποντος εἰς τὸ βάθος ἐνὸς ὄνειρου
ἀδιάγραπτον κηλίδα τὸν κόσμον.

(Ἔπεται τὸ τέλος)

Σουσουράδα

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΠΑΝΤΟΥ

Θυρωρὸς ἀστρονόμος. Ἀγγέλλεται ἡ ἐπάνοδος
τοῦ κομήτου τοῦ ἐπιφανέντος κατὰ τὸ 1812, τοῦ γνωστοῦ
ὑπὸ τὸ ὄνομα «κομήτης τοῦ Πόνου», διότι ὑφ' ἐνὸς Πόνου ἀ-
νεκλύθη. Ὁ Πόνος οὗτος δὲν ἦτο ἀστρονόμος, ἀλλ' ἦτο,
πολὺ χαμηλότερον, θυρωρὸς τοῦ ἀστεροσκοπείου τῆς Μασσα-
λίας. Ἄλλ' εἶχε πάθος διὰ τὰς ἀστρονομικὰς παρατηρήσεις,
ἀνεκάλυψε μόνος αὐτὸς ἐν διαστήματι δέκα ἐτῶν δεκαεξ
κομήτας καὶ τοὺς εὗρισκε τόσον καλῶς, ὥστε ἐπὶ τέλους ἐπε-
σκίασε καὶ αὐτὸν τὸν Διευθυντήν. Ἡ θέσις τοῦ Πόνου ἐσημέ-
ραι καθίστατο δύσκολος· πληστάκις τὸν ἔκαμεν ν' ἀκούσῃ
ὅτι ἔπρεπε ν' ἀφήσῃ ἡσυχον τὸν οὐρανόν, καὶ τὸ μεταχειρί-
ζεται περισσότερο τὴν σκούπα του. Εὐτυχῶς συνήντησεν ἐν-
θουσιώδη προστάτην, τῆς ἐνεργείας τοῦ ὁποίου ἐγκατέλιπε
τὴν ἐνδοξον θέσιν του, καὶ ἐγκατεστάθη βοηθὸς ἀστρονόμος
εἰς τὸ ἀστεροσκοπεῖον τοῦ Παλέρμου. Ἀπέθανε δὲ τὸ 1825
ἀλλ' ἀστρονόμος καὶ εὐχαριστημένος.

Πιάστετον. Κατεδικάσθη εἰς 2 ἐτῶν φυλάκισιν καὶ
300 φράγκων πρόστιμον ἐπὶ αἰσχροκερδεῖα, καὶ ἀπάγεται
ὑπὸ τῶν χωροφυλάκων. Βαδίζει πρὸ αὐτῶν ἡσυχώτατα μὲ
τὴν γυναῖκα του εἰς τὸ πλευρόν, ἥτις μάλιστα στηρίζεται
ἐπὶ τῆς χειρὸς του "Ἀρχίζε νὰ νυχτώνῃ." Ἐξαφνα ὁ κατά-
δικος τὸ βάζει ἔς τὰ πόδια· τὸ νόστιμον εἶναι ὅτι φεύγει φω-
νάζει ὁ ἴδιος «πιάστετον, πιάστετον!» καὶ τῇ βοηθείᾳ τοῦ
«πιάστετον» αὐτὸς περᾶ μπροστὰ ἀπὸ τὴν φυλακὴν του, καὶ
γίνεται ἄφαντος. Οἱ χωροφύλακες τᾶχασαν.

Πρόγευμα ρεδύλδερ. Νέος τις ἔμπορος πρὸ τινῶν
ἡμερῶν ἐπισκεφθεὶς τοὺς Παρισίους εἰσῆλθεν εἰς τι ἐστιατό-
ριον καὶ ἐζήτησε νὰ τοῦ φέρουν μεγαλοπρεπὲς πρόγευμα. Ὁ-
ταν ἔφαγε καὶ τὸ φρούτο καὶ τοῦ προσέφεραν τὸν καφφέ,
ἠγέρθη καὶ ἐτάβηξε κατὰ τῆς κεφαλῆς του δύο βολὰς πο-
λυκρότου. Ἄνωθεν δὲ τῆς στέγης τοῦ ξενοδοχείου εὐρέθησαν
χαραγμένα διὰ μολύβδου ὑπὸ τοῦ αὐτοκτονήσαντος τὰ ἐ-
πόμενα.

— Τὰ ὀστρεῖδια εἶναι ἔξοχα διὰ τὸν δῆμαρχον· τὸ καλὸ
κρασί διαχέει εὐθυμίαν, ἀλλ' ἡ πολιτικὴ τρέφει τὸ ἄγριον
μίσος πρὸς τὴν ζωὴν καὶ διὰ τοῦτο σκοτόνομαι.

Ἐὰν καὶ οἱ Ἕλληνες ὑπὸ τῶν αὐτῶν ἀρχῶν ἐνεφοροῦντο
οὐδεὶς θὰ ἔμενεν ἐπὶ τοῦ ἐλληνικοῦ ἐδάφους, πλὴν τῆς Ἀκρο-
πόλεως καὶ τῶν ἀναμνησῶν της.

Ἐν τῷ συνεδρίῳ τῶν κοινωνικῶν ἐπιστημῶν, ὁ σὶρ Ριχάρ-
δος Τέμπλε λόγον ποιούμενος περὶ τῶν ὑπνικῶν τῆς χαρι-
τοδρύτου Ἀνάσσης ἀνεβίβασεν αὐτὸς εἰς τὸ ποσὸν τῶν 315,
000,000 ἀτόμων ἄτινα αὐξάνουσι κατὰ 50 ἑκατομμύρια
ἀνὰ μίαν ἐκάστην πεντηκονταετίαν.

ΚΗΔΕΙΑ

Ἀῦριον τῆ ὥρᾳ 9, π. μ. κηδεύομεν τὸν χθὲς ἀποβιώσαντα
προσφιλῆ ἡμῶν

ΛΟΥΚΑΝ ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗΝ

Καὶ παρακαλοῦμεν τοὺς συγγενεῖς ἡμῶν καὶ τοὺς φίλους
νὰ συνοδεύσωσιν τὴν ἐκφών.

Ἐν Ἀθήναις, τῆ 17 Οκτωβρίου 1882.

Ἡ σύζυγος

Μαρία Λ. Χαλκοκονδύλη

Τὰ τέκνα

**Ἰωάννης, Εἰρήνη, Λουκία, Κίμων,
Ἀλέξανδρος, Φαίδων**

Ἡ μήτηρ

Εἰρήνη Ι. Χαλκοκονδύλη

Ἡ πενθερὰ

Ματρόνα Σ. Βυζαντίου

Οἱ ἀδελφοὶ

**Σπυρίδων, Νικόλαος Χαλκοκονδύλης,
Γρηγόριος, Ἀναστάσιος, Ἀλέξανδρος Βυ-
ζάντιος, Σοφία, Φρόσω Βυζαντίου,
Ἀγγελικὴ Σ. Χαλκοκονδύλη.**

Οἱ θεοὶ

Νικόλαος, Μιχαὴλ Χαλκοκονδύλης

Ἡ ἐλληνικὴ ἀτμοπλοῖα Δ. Π. Γουδῆ

φέρει εἰς γνώσιν τοῦ κοινῆ ὅτι ἀπὸ τῆς παρελθούσης Τετάρ-
της 5 ὀδεύοντος ἐπανελάθε τὸν διακοπέντα διὰ τινὰ χρόνον
πλόα τοῦ Ἀργολικοῦ τῆς Τετάρτης, ἀναχωρούντων ἤδη τῶν
ἀτμοπλοίων της τακτικῶς ἐκ Πειραιῶς δι' Ἀργολικὸν κόλ-
πον ἐκάστην Δευτέραν, Τετάρτην καὶ Σάββατον, ἐπανερχόμε-
να τὴν ἐπιούσαν.